

Dokonce zmiňují jistý sociální či školsko-politický tlak i tlak zřizovatele a mají „špatné svědomí“, pokud jejich škola žádný projekt nemá („Dobrá škola je pouze ta, která má projekty“). V důsledku toho nezřídka berou téměř vše, co je jim nabídnuto, a to bez ohledu na směřování a potřeby školy. V posledních letech však, zdá se, jsou některé školy již dobře materiálně vybaveny a začínají si mezi projektovými nabídkami vybírat. Zřetelná je také jistá únava z projektů, z pohledu některých ředitelů škol jde o určité „nutné zlo“.

Jsmo zavalení, prostě jsme zavalení těma projektama. Vždyť já jenom když mám dělat projekt a k tomu monitorovací zprávu, já dělám monitorovací zprávu o udržitelnosti, která mi zabere celý den, takže půl dne kopíruju při udržitelnosti hromadu prezenčních listin z celoškolských akcí, z práce psychologa, speciálního pedagoga.

My jsme si teda zatím moc nevybírali, zatím jsme teda spíš brali, protože ta škola byla zanedbaná, tam bylo potřeba téměř vše, ale stojím fakt na hranici toho, že si říkám ne, nemůžeme jít do všeho, a to je zrovna střet s tím zřizovatelem znovu. Oni vidí jenom ty peníze, jenom to vybavení... Víte, že je to ve skříních a že se úplně všechno nepoužívá... Budeme se muset naučit, že si budeme vybírat.

My nemáme možnost výběru, nás zřizovatel nutí do všech výzev. „A paní ředitelko, zdůvodněte, proč byste se teda nemohla nebo neměla přihlásit.“ ... i ty šílený ozdravný pobyty z toho Fondu životního prostředí... to je naprostej paskvil, ale my povinně...

Bereme jenom to, co nás posune dopředu. ... tento směr chceme, potřebujeme, takže tam do toho jdeme, jdeme do toho střemhlav a nadáváme, skřípeme zubama, protože to je administrativa hrozná.

Já jsem minulý školní rok měla strašnou spoustu projektů a už jsem říkala, že ne. Zaprvé i učitelé byli unaveni ... Tam monitorovačku, tam mně udělejte, tam mně naskenujte, připravte, udělejte, naměřte, vyfoťte ... Seděli tam málem soboty, neděle, svátky, pátky, včetně mě. Na konci školního roku, když jsem měla hodnocení s kantory, tak říkali: „Prosím vás, už jenom ne žádné projekty...“

Mezi řediteli panuje všeobecné přesvědčení o vysoké **administrativní náročnosti** evropských projektů, přivítali by v tomto směru adekvátní pomoc.

Stabilní vize v nestabilním prostředí?

I když jsme ředitele opakovaně vyzývali k tomu, aby věnovali pozornost především otázkám vedení vlastní školy a vlastním potřebám, ve výpovědích se často upínali k vnějším okolnostem jejich práce. Jednohlasně sdělovali, že se školy obtížně vedou v nestabilním vnějším prostředí – měli na mysli **časté změny v prioritách školské politiky** (související mj. s personálními změnami na MŠMT ČR), **chybějící koncepci státu/vlády** v oblasti školské politiky. Cítí se být unaveni nutností reagovat na stále nové (mnohdy nárazové a nečekané) požadavky a časté změny.

...v podstatě veškerý školení, který absolvuju, bylo zbytečný, protože se najednou mění pravidla v průběhu hry, a to mě na tom mrzí, že tady chybí ta stabilita, ta jistota, že když do něčeho najedu a podle něčeho se řídím, tak se nedočkám toho, že za šest měsíců se to otočí o sto osmdesát stupňů.

Ale to se hrozně špatně buduje, jestliže opravdu jste na nějakejch krách, který se pod váma houpou, jo, tak jak chcete na tom něco postavit? A já myslím si, že každé z nás má nějakou vizi, určitě. ...Plán, plán je jen po tu dobu, než ho napíšete, jo, podle toho, jak se to mění, tak už druhej den to neplatí ...

Tak musíme to dělat tak, jakože ten stát po nás něco chce, ale dneska už pokud přijde nějaká nová věc, tak chvilku počkáme, možná i trošku delší chvilku, protože za chvilku zjistíme třeba, že nakonec to nebude potřeba.

V prostředí častých změn je obtížné plánovat, dlouhodobě a konzistentně rozvíjet vizi školy. V souvislosti s častými změnami ředitelé také hovoří o malé informovanosti o chystaných změnách, dezinformacích i nejasné metodické podpoře, mají-li na nějakou změnu a požadavek z ní plynoucí reagovat.